

skjøndt vi for Diebliffet ere forfikkrede om, at ingen Præst vil gjøre den gjældende, hvad der vil kunne skee i det næste Hold, og overhovedet skal Ingen stole paa, hvad Præster kunne finde paa. Dernæst har Udvalgets Fleertal ogsaa meent, at det var ussælsomt og rimeligt, at man ved denne Leilighed tog Hensyn til Begravelser; thi vistnok ere vi enige med Alle om, at det ikke kan hjælpe den Døde til at gaae den ene eller den anden Vej, hvem der kaster Jord paa ham, eller hvem der holder Rigttalen over ham; men vi vide dog, at det ingenlunde er den Afdødes Nærmeste ligegyldigt, hvem der gjør det. Det er dem ingenlunde ligegyldigt, naar en Præst, som den Afdøde slet ikke har villet have med at bestille, trænge sig frem, baade for at kaste Jord paa og maaskee ogsaa for at holde Rigttalen over ham. Man kan maaskee sige: Ja, men saa urimelige ere Præsterne ikke i vore Dage. Hertil svarer jeg: Det er Noget, man heller ikke kan stole paa; thi det er dog ikke længere siden, end jeg kan huske, at der var en Præst i Kjøbenhavn, der vilde forbyde Sjællands Biskop at kaste Jord paa hans Formand, og det er heller ikke saa længe siden, at den selvsamme Præst vilde forbyde en anden Præst at holde Rigttalen ved den samme Biskops Begravelse, skjøndt han af Familien var anmodet derom. Saadant kan altsaa meget godt komme over Præster, saa det er bedst, at man faaer det reent og klart, at i alle kirkelige Sager, hvor det gjælder nogen- somhelst kirkelig Handling, have Menighederne deres Frihed, naar de blot holde sig til hvilken somhelst af Staten ansat Præst. Paa den anden Side gif den ærede Forslagsstiller noget videre, idet han foreslog, at denne Frihed til at benytte Præsten skulde udstrækkes til enhver ordineret Mand, som var i Folketirken. Det er ganske vist, at den ærede Forslagsstiller i denne Paastand er i sin fuldkommen kirkelige Berettigelse. Det var det Rigtigste, naar det var saaledes; thi det er vist nok, at enhver Mand, der er ordineret, ogsaa har en saadan Fuldmagt til at udføre de kirkelige Handlinger, og, naar han er ordineret i den danske Folketirke, kan han i selve Kirken og i selve Menigheden optræde for at udføre disse Handlinger, naar han har Sognepræstens Tilladelse

eller Opfordring dertil. Der er altsaa i og for sig slet Intet i veien derfor; men Udvalgets Fleertal har formeent, at, naar Friheden skulde udstrækkes saa vidt, vilde det let kunne give Anledning til, at der vilde blive nogle Besværligheder med Hensyn til Ordningen af Kirkebøgenes Førelse. Udvalget har taget Hensyn til, at dette Lovforslag rimeligviis just fra denne Side vilde møde nogen Betænkelighed fra Regjeringen og har derfor meent, at det for Tiden var det Rimeligste at indskrænke Ossket om kirkelig Frihed dertil, at Enhver kunde benytte hvilken somhelst i Folketirken ansat Præst, og Udvalgets Fleertal har saameget hellere villet overlade sig til denne Tanke, som vi ere forvissede om, at den Tid dog vil komme, at man vil erkjende, at navnlig hvad der hører til Kirkebøgenes ordentlige Førelse, bliver ordnet paa en anden Maade, at der vil blive en communal Sag, som overdrages til Sognets Bestyrelse, og at der altsaa da ikke vilde være en saadan Modstand mod, at det kunde faae Lovskraft, at enhver ordineret Mand kunde nyde den samme Frihed. For Diebliffet har Udvalget derfor af disse Grunde indskrænket sig hertil. Jeg skal derpaa henvende mig til § 4 i Lovforslaget; som har til Hensigt, at, naar en eller flere enkelte Personer i et Sogn ønskede at benytte en anden Sognepræst, saa kan der dog meget let opstaae saadanne Tilfælde, at de kunde ønske at benytte deres egen Sognekirke, med andre Ord, at de kunde ønske, at Præsten udensogns fra kom til dem, istedetfor at de skulde tage hen til ham. Jeg mener, at dette meget let kan skee, navnlig med Hensyn til Brudevielse, at det vil kunne lægge Hindringer i veien, give nogen Forstyrrelse og foranledige nogle Uansælsigheder, naar saaledes Folk i Anledning af en Brudeførd skulde tage fra Sognet og maaskee flere Mile hen for at blive viiede, og at det derimod var meget lettere, naar den Præst, de ellers holdt sig til, kom til deres Sogn og benyttede Sognekirken. Jeg troer, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det vilde være ganske efter Sognebeboernes Ønske, og der kan vel heller ikke tænkes det Allermindste til Hinder derfor; thi vistnok er det saa, at Præsterne pleie at sige om den Kirke, de ere ansatte ved, det